

1. Kor. 11. 17-34. (kiterjesztett fordítás)

Mind abban pedig, ami a következő rendelkezésemet illeti, nem dicsérlek benneteket. Mert amikor összegyülekeztek, az nem a javatokra van (azaz, hogy lelkileg növekednétek), sokkal inkább a károtokra történik (azaz egyre rosszabbá – eltorzultabbakká – váltok).

Mert először is, amikor, mint gyülekezet gyűltök egybe, hallom, hogy "klikkek"-re osztódtok (megoszlás és szakadás lép föl közöttetek); és ezt részben hiszem is.

Mert kétségtelen, hogy szükség van a szakadásokra és a pártokra osztódásra, ahhoz, hogy azok a testvérek, akik Isten valóságában gyökereznek, akik alkalmasságát maga az Úr próbálta meg, nyilvánvalóvá és világosan fölismerhetővé váljanak mindegyikőtök előtt. *(Az Ap. csel 2:47 közösségét felváltotta a szakadás)*

Szóval tehát, amikor közösségi alkalom megtartása céljából gyülekeztek össze a vacsorátoknak nincs köze ahhoz, a Vacsorához, amelyet az Úr rendelt el; ahhoz, mondom, amely megtartásának módjáról Ő személyesen rendelkezett.

Mert amikor esztek, mindenki – aki társadalmi helyzeténél fogva ezt megteheti – siet a másikat megelőzve minél hamarabb "kihasítani" a maga vacsora részét, mit sem törődve a szegényebbekkel, és ily módon némelyek éhen maradnak, míg mások megrészegednek. *(Az Ap. csel 2:47 kenyértörést felváltotta a pozicionálás)*

Hogy is van hát? Nincsenek házaitok az evésre és ivásra? Vagy semmibe veszitek az Isten gyülekezetét, és szándékosan mutattok megvetést a Test irányában azért, hogy megalázzátok azokat a szegényeket, akiknek nicsen otthonuk, sem pedig eleségük, amivel hozzájárulhatnának a közös vacsorához?

Mit mondjak nektek? Dicsérjelek e dologban benneteket? Nem, semmiképpen.

Mert én közvetlenül és személyesen magától az Úrtól vettem, amit aztán továbbítottam felétek is, hogy az Úr Jézus azon az éjszakán, amikor árulás révén került emberi kezekbe, *éppen elárulatásának perceiben vette a kenyeret,*

És amikor hálákat adott megtörte azt, így szólván: Vegyétek, egyétek. Ez az én testem, amely érettetek töretik meg. Ezt cselekedjétek, és e szerint a minta szerint járjatok el annak érdekében, hogy ragaszkodó szeretettel idézhessétek fel a hozzám fűződő emlékeiteket.

Hasonlóképpen, amikor a vacsora véget ért vette a poharat és ismét így szól: Ez a pohár az Új Szövetség pohara, azé a szövetségé, amelynek éppúgy alapja (alap dokumentuma) mint érvénybe léptetésének eszköze az én vérem. Ezt cselekedjétek, és e szerint a minta szerint járjatok el valahányszor isszátok azt, annak érdekében, hogy ragaszkodó szeretettel idézhessétek fel a *hozzám fűződő emlékeiteket.* *(Folytatva az ószövetségi gyakorlatot, amelyben felidéztek Isten szabadításának emlékét a vacsora közben feltett kérdések és válaszok révén.)*

Mert – egészen az Úr visszajöveteléig – valahányszor ÍLY MÓDON eszitek EZT a kenyeret és ÍLY MÓDON isszátok EZT a poharat azt képviselitek, annak a jelentőségét hangsúlyozzátok és azt a tényt hirdetitek, hogy az Ő meghalt.

Így tehát, bárki is legyen, aki oly módon eszi a kenyeret és issza az Úr poharát, hogy az méltatlan az ő Urához, az vétkessé válik és bűnt követ el az Úr testének és vérének közönségessé tételében.

Azért alaposan vizsgálja meg magát az ember, és csak ezután egyen a kenyérből és igyon a pohárból.

Mert valaki úgy eszik és iszik, hogy nem különbözteti meg *(azt a közönséges étkezéstől)* és nem látja meg benne az azt megillető megbecsüléssel a Krisztus testét, az ítéletet eszik és iszik önmaga számára. *(vagyis önmaga mond ítéletet önmaga felett)*

Ez a fajta felelőtlen és méltatlan részvétel az oka annak, hogy sokan közületek gyengék és betegesek, és jó néhányan a halál álmába zuhantak.

Mert ha mélyen önmagunkba nézve vizsgálánánk meg önmagunkat – ráeszmélnénk hiányosságainkra és valós képet kapnánk önmagunk állapotáról – nem lenne szükség arra, hogy az isteni igazságszolgáltatás ítéljen meg bennünket és szabja ki büntetésünket.

De amikor mindezt elmulasztva az Istentől ítéltetünk, Ő azért fegyelmez és büntet bennünket, hogy nehogy ezzel a világgal egyetemben essünk véglegesen az örök büntetés kárhóztató ítélete alá.

Így hát atyámfiai, amikor az Úr szerinti vacsora elfogyasztására gyülekeztek össze, várjátok meg, amíg mindenki hozzájut a maga részéhez.

Ha pedig valaki éhes, az egyen otthon, nehogy ítéletre gyülekezzetek össze!

(A vörössel szedett részek tőlem származnak.)